

Ağsaqqalla söhbət

Əməkdar jurnalist İlyas Adıgözəllinin xatirələr aləmi

Əvvəla, İlyas müəllim, həqiqətən, xoşbəxt müdir imiş. Çünki “onun əlinin altında” çalışmış jurnalistlərin hamısı, təbii ki, bu gün yaşayanlar, daim onu axtarırlar, görmək, salam vermək, haqqında nə isə yazmaq, danışmaq istəyirlər. Bu müdrik insan həm Dövlət Radiosunun Xəbərlər baş Redaksiyasının Baş redaktoru (orada çox vəzifələrdə çalışıb) vəzifəsində çalışdığı illərdə, həm də “Araz” radiosunun rəhbəri olduğu dövrdə həmişə, hamının sevimli dostu, mehriban həmkarı olub. Mən onunla birlikdə işlədiyimiz altı ilə yaxın müddətdə kimisə incitdiyini görməmişdim. Doğrudur, efir üçün hazırlanan materiallara qarşı olduqca tələbkər idi. Ancaq səhvlərimizi elə deyirdi ki, guya, heç nə olmayıb.

İkinci, onun haqqında yazanda və ya danışanda “Bismillah!”dan sonra dərhal haşiyyə çıxmaq olur. Neçə ki, mən indi eləyəm. Bir dəfə yazmışdım ki, uşaqlıq illərində ən çox sevdiyim təbiət hadisəsi “Peyğəmbər qurşağı”nın görünməsi və yox olması idi. Biz o vaxtlar göyqurşağını elə adlandırırıdık. Hər dəfə yağışdan sonra səmanın buludsuz tərəfindəki həmin möcüzənin yox olmasına edirdim. O rənglər tamamilə əriyib gedənə qədər dayanıb daha nələrinə baş verəcəyini gözləyirdim... Amma heç nə baş vermirdi. Yeddi yaşında da elə idim, yetmiş yaşında da eləyəm. Həmişə rənglərin yaratdığı əsrarəngizlikdən, möcüzəyə bənzər anlardan nə isə gözləyirəm... və heç nə baş vermir. İndi – “Xalq TV”nin studiyasında da həmin göyqurşağını gördüm. Xatirələrdən ibarət, möhtəşəm bir göyqurşağı idi. Ancaq bu “göyqurşağını” küləklər yox, Fikrət Adıgözəlli gəlib apardı.

... Həmişəki kimi, yenə də baş verən ancaq ruhun təzələnməsindən və yaddaşın çözülmək bilməyən düşünlərinin növbəti dəfə dartılıb bərkiməsindən ibarət oldu. Fərq ondadır ki, indi göyqurşağına baxıb donuq, dinməz qalmırıam. İndi xatirələr mənim üçün “Peyğəmbər qurşağı” olur. Özü də daha çalır, daha gectükənən.

Üçüncü, mətbuatdakı ilk himayədarlarımdan olan Nahid Hacizadənin “Yada düşdü” kitabını oxuyanda da elə olmuşdum, Dilərə Vəkilova ilə Əlövsət Bəşirli-nin birgə ərsəyə gətirdikləri “Bizim dünya” kitabının çoxrəngli, çoxsəslü və çoxmərtəbəli təəssüratlarının əsrarəngiz səhrinə düşəndə də. Elə İlyas Adıgözəllinin Borçalının Sadaxlı kəndindən başlayaraq, bugünkü ünvana – Bülbül prospekti 30-a gələndək keçdiyi yolların cüzi bir hissəsinə məhz onun öz söhbəti vasitəsilə şahidlik edəndə də eyni əhvalı yaşadım. Səssiz və hərəkətsiz, eynilə göy qurşağına baxdığım kimi. Gözümün önünə nələrin gəldiyini yazı bilərəmmi ki... Mümkün deyil. Özü də canlı təmasla, daha çox xatirələrin çözülməsi və yaşın xeyli artmasına görə daha kövrək hisslərlə.

Etiraf edirəm ki, mətbuata gəlişində, yolda və ümumən bu sahədəki qırx ilə

Məni məmnun edən əsas fakt isə İlyas müəllimin həm tələbəlik illərindəki dost-yoldaşları, həm də sonrakı yarım-əsrlik fəaliyyət dövründəki həmkarları haqqında danışarkən nümayiş etdirdiyi səmimiyyət və sədaqət oldu. İlk dəfə idi ki, hansısa həmsöhbətim hamıdan razı olduğunu dilə gətirirdi.

Beşinci, xatırlatdım ki, mən 1995-ci ildə

yaxın fəaliyyətimdə himayədarlarım çox olub. “Qalibiyyət” (indiki adı “Qəbələ”dir) qəzetinin redaktoru Ramazan İsmayılov, orada çalışan şair Tacəddin Şahdağlı, sonralar Nahid Hacizadə, Ələkbər Abbasov, Dilərə Vəkilova, Məmməd İsmayıl, Babək Hüseynoğlu, Mailə Muradxanlı, İlyas Adıgözəlov, Hidayət Səfərlı, Şamil Məcidov, Mövlud Süleymanlı, Heydər Zeynalov, Zərəxin Əhmədli... Mahal İsmayıloğlu, Məmməd Nazimoğlu kimi səs-söz sahiblərinin qayğısını görməyimdə həyatımda özünəməxsus izlər qoyub, dəyərli xatirələrə çevrilib. Ancaq insaf naminə deməliyəm ki, İlyas müəllimin adı bu siyahıda xüsusi şriftlərlə yazılanlardandır.

Dördüncü, ustad studiyamızda Borçalıdan Bakıya gəldiyi illərdə dolanacaq baxımından çətinliklərlə üzləşməsindən, müxtəlif qəzetlərə yazı göndərib qonaraq almasından, hələ tələbəlik illərində indi qonağı olduğu redaksiyaya on dəfələrlə gəlməsindən, burada onun yazılarına diqqətlə yanaşılmasından, görkəmli müəllimi Şirməmməd Hüseynovun onun da oxuduğu qrupa “Super qrup” adı verməsindən (həmin qrupun məzunlarından Ələkbər Abbasovun, Dilərə Vəkilovanın, Namiq Abbasovun, Yusif Kərimovun və başqa ondan çox tanınmış qələm sahiblərinin adını çəkdi), tələbəlik illərindən sonra “Abşeron” qəzetində çalışmasından, sonra yolunun dövlət radiosuna düşməsindən, oğlu – mətbuatımızda bir ailədə iki Əməkdar jurnalistin olması nümunəsini yaratmış Fikrət Adıgözəllinin püxtələşməsi üçün göstərdiyi prinsipliqlikdən... çox məsələlərdən danışdı.

Füzuli rayonundan olan bir məcburi köçkünü öz verilişimə dəvət etmişdim. Çadır şəhərciyində yaşayan həmin soydaşımız verilişin yazılması zamanı “mənim” dinləyicilərimi inandırmaq istəyirdi ki, Azərbaycan dövləti o torpaqları ermənilərdən ala bilməyəcək. O zaman İlyas müəllim demişdi: “A kişi, bu dövlətin rəhbərliyinə Heydər Əliyev gəlibsə, sən öz torpaqlarının işğaldan azad edilməsini görəcəksən. Allah o günün mənaə də göstərsin!”

“Xalq TV”nin studiyasında İlyas Adıgözəlliyə həmin faktı da xatırlatdım. Bu səhifələri məhz həmsöhbətimin həmin mövzu ətrafında danışdığı fikirlərdən bəziləri ilə tamamlayıram: “Bəli, torpaqlarımızın işğaldan azad ediləcəyinə inanmayanlar az deyildi. Ancaq inanmayan daha çox idi. Mən ona görə inanırdım ki, Heydər Əliyevin siyasi uzaqqörənliyinə bələd idim. Ulu öndərin özü torpaqlarımızı azad edə bilmədisə də, onun siyasəti, strategiyası, məktəbi, ən başlıcası, siyasi varisi olan cənab İlham Əliyev xalqımıza və dövlətimizə möhtəşəm uğurlar qazandırdı, düşməne diz çökdürdü, yurdlarımızı işğaldan azad etdi. Ona görə də həm ölkəmizdəki, həm də beynəlxalq aləmdəki soydaşlarımızın hamısı “Heydər Əliyev ili”ni mütəşəkkilliklə qeyd etdilər. Mən fəxr edirəm ki, oğlum Fikrət Adıgözəlli bu il idman jurnalisti kimi Ulu öndərin idman siyasətinə həsr edilmiş bir neçə mükəmməl veriliş ərsəyə gətirmişdir”.

**İttifaq MİRZƏBƏYLİ,
Foto Cavid QAÇAYEVİNDİR**

XQ